

РЕШЕНИЕ

№ 20940

гр. С., 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря ПЕТЯ Н. Н.А
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20231110122620 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от „Т. С.” ЕАД срещу Б. Д. Д., М. Б. П. и В. Б. К. субективно и обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответниците, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „М. 3“, бл. 321, вх. В, ет. 3, ап. № 78, с аб. № *****. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответниците за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена, поради което твърди, че са начислени следните вземания: за сумата от **835,85 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, сума в размер на **186,01 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, сума в размер на **19,16 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, както и сумата в размер на **4,68 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 12.04.2023 г.** Сочи, че имотът е придобит от ответниците в качеството им на наследници на Г. Е. А., при квоти 2/4 за Б. Д. Д. и по 1/4 за ответниците М. Б. П. и В. Б. К.. Иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответниците да му заплатят следните суми: **Б. Д. Д.** – сумата от **417,92 лв.**, представляваща стойността на

незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **93,00 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, сума в размер на **9,58 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **2,34 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 12.04.2023 г.**; ответникът **М. Б. П.** – сумата от **208,96 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **46,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, сума в размер на **4,79 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **1,17 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 12.04.2023 г.**; и ответникът **В. Б. К.** – сумата от **208,96 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **46,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, сума в размер на **4,79 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **1,17 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 12.04.2023 г.**

Ответниците **М. Б. П.** и **В. Б. К.** в срока по чл. 131 ГПК са подали отговор на исковата молба, в който признават исковете и навеждат твърдение за извършено плащане на претендираните от тях суми след завеждане на исковата молба. Считат, че исковете следва да бъдат отхвърлени.

Ответникът **Б. Д. Д.** в срока по чл. 131 ГПК е подала отговор на исковата молба, в който оспорва иска по основание и размер по отношение на претендираната сума за дялово разпределение и лихви, като конкретизира, че оспорването по отношение на главницата касае само частта от иска, за която твърди да е погасена по давност, като сочи, в останалата част не оспорва иска.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Н.“ ЕАД изразява становище за

основателност на исковете.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на ответниците да заплатят претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довод за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са неоснователни срещу ответниците М. П. и Б. К. и частично основателни срещу ответника Б. Д.. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки

съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са **подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за установено спрямо ответниците първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото.

Като неоспорени от ответниците и ненуждаещи се от доказване с доклада по делото на основание чл. 153 ГПК са отделени обстоятелствата, че процесният имот е присъединен към топлопреносната мрежа и е топлоснабден, през релевиращия период до същия е доставена топлинна енергия на посочените в исковата молба стойности - **835,85 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, сума в размер на **186,01 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, сума в размер на **19,16 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, както и сумата в размер на **4,68 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 12.04.2023 г.**, както и че ответниците са собственици на същия при посочените от ищеца квоти.

От представено удостоверение за наследници на Г. Е. А. изх. № 2613/31.05.2023 г. /л. 42/ се установява, че същата е починала на 06.08.2022 г., като е оставила като законни наследници Б. Д. Д. /дъщеря/ и М. Б. П. /внучка/ и В. Б. К. /внук/.

Принадлежността на правото на собственост върху процесния апартамент № 78, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 3“, бл. 321 от наследодателя на ответниците Г. Е. А. не се

оспорва, а и се установява от съвкупната преценка на представени по делото доказателства – протокол за извършване на съдебна делба от 28.01.1990 г., по силата на която в дял на съделителя Грежа Е. А. е предоставен същия имот, както и от постановление за налагане на възбрана от 09.12.2019 г. По делото е представена също молба – декларация за откриване на партида на името на Г. А. относно процесния имот, деклариран като собствен и ползван за жилищни нужди.

Въз основа на горните доказателства се установява придобиване на правото на собственост по отношение на процесния имот от ответниците въз основа на наследствено правоприемство при квоти съответно $\frac{1}{2}$ ид.ч. за ответника Б. Д. Д. /дъщеря/ и по $\frac{1}{4}$ ид.ч. за ответника М. Б. П. /внучка/ и В. Б. К..

Установено е по делото също така, че по отношение на процесния недвижим имот, намиращ се в сграда в режим на етажна собственост, е налице и решение на етажната собственост за присъединяване на сградата към топлопреносната мрежа. В случая обстоятелството е доказано от приложения протокол от проведено Общо събрание на собствениците на ЕС, находяща се в гр. С., ж.к. „М. 3“, бл. 321, вх. 3-4, с което етажните собственици са взели решение да се сключи договор с дружество, извършващо услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградата в режим на етажна собственост.

Въз основа на гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект между ищеца и Г. Е. А. за процесния период от м. 05.2019 г. до м. 04.2022 г., като ответниците, като нейни наследници, на основание чл. 60, ал. 1 ЗН отговарят за нейните задължения, съразмерно на дяловете от наследството.

С доклада по делото на основание чл. 155 ГПК като служебно известно е обявено обстоятелството, че ОУ на ищеца за продажба на топлинна енергия на битови клиенти, касаещи процесния период, са влезли в сила.

От представените по делото писмени доказателства – доказателства за плащане на сумите от 314 лв. от В. К. на 19.07.2023 г. и 315 лв. от М. П. на 20.07.2023 г., от съвпадащото по съдържание и насоченост изявление на ищеца за извършени плащания в хода на производството, както и от заключението по приетата съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано, се установява, че задълженията на ответниците В. К. и М. П. са погасени изцяло чрез плащане в хода на процеса, поради което исковите срещу тях следва да бъдат отхвърлени.

На следващо място, при така установената доказаност на иска срещу ответника Б. Д. по основание, следва да се обсъди направеното с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на част от дълга за главница.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на доставена топлинна енергия е поставена в зависимост от настъпване на падежа, определен в общите условия. В случая са приложими общите условия в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 Общите условия от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат дължимите суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Задълженията за заплащане на месечните начислени суми са установени като срочни, като същите са изпълними от издаване на фактурата за

периода на съответното задължение, и изискуеми след изтичане на определен срок след това (45 дни след това).

Предвид характера на задължението като такова за периодично плащане, съобразно обобщените в ТР № 3 от 18.05.2012 г. по т. д. 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС белези, приложим е специалният тригодишен давностен срок по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. На основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г. / давността е спряна в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г.

В конкретния случай давността е прекъсната и спряна, считано от 28.04.2023 г. – датата на предявяване на иска, както е и спряна давността за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., като това се отнася само до вземанията, които не са погасени по давност, доколкото спиране и прекъсване на давността е възможно само преди тя да е изтекла.

Предвид приложимост на специалната 3-годишна давност в случая се обуславя изводът, че погасени по давност са всички задължения, чиято изискуемост е настъпила преди 13.03.2020 г., а непогасени по давност са тези, чиято изискуемост е настъпила след тази дата.

В случая погасени по давност са всички вземания за периода 01.05.2019 г. – 31.12.2019 г., а непогасени по давност са вземанията за периода 01.01.2020 г. – 30.04.2021 г.

Според таблица № 1 от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, начислените суми за главница за топлинна енергия за периода 01.01.2020 г. – 30.04.2021 г. са в размер на 610,97 лв. по отношение на целия имот.

Предвид гореизложените изводи и предвид установените квоти в съсобствеността – ½ за ответницата Б. Д. Д., то искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за цената за доставена топлинна енергия срещу нея следва да се уважи частично за сумата от **305,49 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.01.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.04.2023 г.** до изплащане на вземането, като за разликата над сумата от 305,49 лв. до пълния предявен размер от 417,92 лв. и за периода от 01.05.2019 г. до 31.12.2019 г. искът следва да бъде отхвърлен като погасени по давност.

По делото ищецът претендира и вземане за възнаграждение за дялово разпределение за периода от **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.04.2023 г.** до изплащане на вземането до окончателното плащане.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете срещу ответниците М. П. и Б. К. са неоснователни поради извършено плащане в хода на производството и основателен срещу ответника Б. Д.. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г.

дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е извършвана от него.

Размерът на вземането съдът прие за установен предвид заключението на съдебно-счетоводната експертиза (таблица № 3), съгласно която стойността на същата за релевиращия период възлиза на сумата от 19,15 лв. – по отношение на целия имот – съответно 9,58 лв. по отношение на ответницата Б. Д.. По делото не се твърди и не се установява посочената сума да е погасена чрез плащане.

Предвид изложеното по-горе и с оглед квотата в съсобствеността, исковите за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се отхвърлят срещу ответниците М. П. и В. К. поради плащане в хода на процеса и да се уважи изцяло срещу ответника Б. Д..

-

По исковите с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на претендираната мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия съдът взе предвид, че в този период са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т. С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. С., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

Предвид извършеното плащане в хода на процеса исковите срещу ответниците М. П. и В. К. следва да се отхвърлят.

По отношение на иска срещу ответника Б. Д. и с оглед релевираното от нея възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира следното:

На основание чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане по давност се погасяват и акцесорните вземания, произтичащи от него. Ето защо, по отношение на погасените по давност вземания за главница за доставена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.12.2019 г. не се дължи мораторна лихва на основание чл. 119 ЗЗД.

От заключението на съдебно – счетоводната експертиза се установява, че

размерът на мораторната лихва за периода от 15.09.2021 г. до 12.04.2022 г., начислена върху непогасената по давност част от главния дълг, възлиза на сумата от 79132 лв. – за целия имот, съответно 36,16 лв. за ответницата Б. Д.. По делото не се твърди от ответницата Д., а и от заключението на съдебно – счетоводната експертиза не се установява дължимата мораторна лихва, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия, да е погасена чрез плащане.

Предвид изложеното по-горе, с оглед установените квоти в съсобствеността, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи срещу ответницата Д. за сумата от 36,16 лв., като за разликата над сумата от 36,16 лв. до пълния предявен размер от 93,00 лв. искът подлежи на отхвърляне като погасен по давност.

Исковете за мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, следва да се отхвърлят като неоснователни по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

По изложените съображения, исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца суми за мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, следва да се отхвърлят изцяло като неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има както ищецът, така и ответниците.

Ищецът претендира разноски, като е доказал заплащане на такива в размер на 50 лв. за държана такса, 250 лв. за депозит за експертиза и 15 лв. държавна такса за издаване на съдебни удостоверения, като следва да му се признае и вземане за сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение. Доколкото ответниците М. П. и Б. К. не са оспорили размера на иска, при изчисляване на дължимите от тях разноски не следва да се включва сумата от 250 лв. От друга страна, макар исковете срещу тях да са отхвърлени, то предвид извършените плащания в хода на процеса, разноски следва да се присъдят в полза на ищеца.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, както и като съобрази извършеното плащане на сумата от 1,17 лв. по недоказания по основание иск за мораторна лихва върху главницата за услугата дялово разпределение, всеки от ответниците М. П. и Б. К. следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **53,83 лв.**, представляваща разноски по делото.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответника Б. Д. следва да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от **204,89 лв.**, представляваща разноски съразмерно на уважената част от исковете.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. Н. на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА – сумата от **131,29**

лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Б. Д. Д., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **305,49 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.01.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва за забава от **28.04.2023 г.** до изплащане на вземането,

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **9,58 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 28.04.2023 г. до окончателното изплащане на вземането,

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сума в размер на за сумата от **36,16 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за реално доставена топлинна енергия начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Б. Д. Д., ЕГН ***** искове, както следва:

- с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за разликата над сумата от 305,49 лв. до пълния предявен размер от 417,92 лв. и за периода от 01.05.2019 г. до 31.12.2019 г., **като погасени по давност**,

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над сумата от 36,16 лв. до пълния предявен размер от 93,00 лв., **като погасен по давност**,

- с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **2,34 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение, **като неоснователен**.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу М. Б. П., ЕГН ***** искове с правно основание **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** във вр. с чл. 150 ЗЕ за сумата от **208,96 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, и за сумата в размер на **4,79 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, и с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сума в размер на **46,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, **като погасени чрез плащане в хода на процеса**, както и иск с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сумата в размер на **1,17 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **16.05.2020**

г. до 12.04.2023 г., като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу В. Б. К., ЕГН ***** искове с правно основание **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** във вр. с чл. 150 ЗЕ за сумата от **208,96 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, и за сумата в размер на **4,79 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.03.2020 г. – 30.04.2021 г.**, и с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сума в размер на **46,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 12.04.2022 г.**, като **погасени чрез плащане в хода на процеса**, както и иск с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за сумата в размер на **1,17 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **16.05.2020 г. до 12.04.2023 г., като неоснователен.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Б. Д. Д., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата в размер на **204,89 лв.**, представляваща дължими разноси по исковото производство съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, М. Б. П., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата в размер на **53,83 лв.**, представляваща дължими разноси по исковото производство съразмерно на отхвърлената поради плащане в хода на процеса част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, В. Б. К., ЕГН ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** сумата в размер на **53,83 лв.**, представляваща дължими разноси по исковото производство съразмерно на отхвърлената поради плащане в хода на процеса част от исковете.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал. 1, пр. 3 ЗА вр. чл. 78, ал. 3 ГПК, „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати на адв. И. А. Н., САК, сумата в размер на **131,29 лв.**, представляваща дължимо възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в полза на Б. Д. Д., ЕГН *****.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца „Н.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____